

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 291/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., T., t. č. vo väzbe I., zastúpeného advokátom JUDr. M. R., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 41 ods. 4, čl. 47 ods. 2, 3 a 4 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, odboru Bratislava I, v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-25/BOK-B1-2010, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/10, postupom Špecializovaného trestného súdu – pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 17/2010 a jeho uznesením z 20. februára 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 7/2010 a jeho uznesením z 8. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2010 doručená sťažnosť I. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 41 ods. 4, čl. 47 ods. 2, 3 a 4 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, odboru Bratislava I (ďalej len „UBOK PPZ“), v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-25/BOK-B1-2010, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/10, postupom Špecializovaného trestného súdu – pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 17/2010 a jeho uznesením z 20. februára 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 7/2010 a jeho uznesením z 8. marca 2010.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z ústavným súdom vyžiadaných napadnutých rozhodnutí príslušných orgánov verejnej moci vyplýva, že sťažovateľ je na základe uznesenia vyšetrovateľa UBOK PPZ vydaného pod ČVS: PPZ-25/BOK-B1-2010 zo 16. februára 2010 trestne stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) a b) s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažovateľ (spolu s ďalšími obvinenými) sťažnosť, o ktorej prokurátor špeciálnej prokuratúry rozhodol 17. februára 2010 tak, že ju zamietol.

V ten istý deň, keď bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, došlo aj k obmedzeniu jeho osobnej slobody a následne 17. februára 2010 podal prokurátor špeciálnej prokuratúry návrh špecializovanému súdu na vzatie sťažovateľa do väzby. Tomuto návrhu

špecializovaný súd uznesením sp. zn. Tp 17/2010 z 20. februára 2010 vyhovel. Proti rozhodnutiu o väzbe podal sťažovateľ osobne, ako aj prostredníctvom obhajcu (3. marca 2010) sťažnosť, ktorú najvyšší (ako druhostupňový) súd uznesením sp. zn. 6 Tost 7/2010 z 8. marca 2010 zamietol.

V priebehu trestného konania obhajca sťažovateľa 17. februára 2010 a písomne 2. marca 2010 požiadal vyšetrovateľa UBOK PPZ o umožnenie nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-25/BOK-B1-2010, čomu však vyhovené nebolo. Vyšetrovateľ UBOK PPZ nepovolil ani návštevy sťažovateľa vo väzbe jeho príbuznými, ktoré sa mali uskutočniť 10. a 31. marca a 23. apríla 2010.

Pretože sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi nebolo umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a neboli povolené návštevy sťažovateľa príbuznými vo väzbe, požiadal jeho obhajca 25. marca 2010 prokurátora špeciálnej prokuratúry o preskúmanie postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ.

Dňa 23. marca 2010 obhajca sťažovateľa znovu požiadal vyšetrovateľa UBOK PPZ o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, na základe čoho mu vyšetrovateľ UBOK PPZ 29. marca 2010 oznámil, že mu umožní nahliadnuť do spisu v časti po vznesení obvinenia 16. februára 2010.

Na základe žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ z 25. marca 2010 prokurátor špeciálnej prokuratúry 12. apríla 2010 oznámil obhajcovi sťažovateľa, že v postupe vyšetrovateľa UBOK PPZ nezistil žiadne pochybenia, a teda jeho postup bol v súlade so zákonom.

Preštudovať časť vyšetrovacieho spisu umožnil obhajcovi sťažovateľa už 20. februára 2010 špecializovaný súd, a to v rámci konania, v ktorom sa rozhodovalo o jeho vzatí (a ostatných obvinených) do väzby.

Podľa názoru sťažovateľa v jeho veci v rámci trestného konania došlo k porušeniu jeho „základných práv na poskytnutie dostatočného času pre prípravu svojej obhajoby podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR, práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 2, 3, 4 Ústavy SR, práva byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vznesenému proti nemu a práva mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby podľa článku 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR a článku 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Svoje presvedčenie o porušení základných práv sťažovateľ odôvodnil takto:

«Orgány činné v trestnom konaní svojvoľne a nad rámec svojich oprávnení zamedzili sťažovateľovi a jeho obhajcovi aktívnu spoluúčasť na vedení vyšetrovania. OČTK opomenuli svoju povinnosť riadne a do detailov skúmať všetky okolnosti rozhodného charakteru pre ďalší postup v trestnom konaní a zamerali sa len na výsledok svojej činnosti, aj za cenu porušenia práv dotknutej osoby...

Obhajca sťažovateľa v priebehu trestného konania viackrát vyslovil svoju požiadavku, aby mu OČTK, ako aj súd umožnili nahliadnuť do trestného spisu v časti pred vznesením obvinenia zo dňa 16. 02. 2010, kde je založené aj Uznesenie o začatí trestného stíhania. Nakoľko obhajca, ani sťažovateľ nemali a nemajú prístup k celému vyšetrovaciemu spisu a teda i k zneniu Uznesenia o začatí trestného stíhania nie je možné posúdiť, či je trestné konanie vedené zákonným spôsobom, resp. či doteraz vykonané úkony trestného konania sú procesne platné...

Vyšetrovateľ PPZ ÚBOK vzniesol dňa 16. 02. 2010 sťažovateľovi obvinenie pre viaceré trestné činy, okrem iného aj pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Pritom vymedzenie skutku, ktorý bol vyšetrovateľom kvalifikovaný ako trestný čin je zmätočné a nedostatočné. Vyšetrovateľ len hypoteticky uvádza skutky, ktoré mali byť spáchané sťažovateľmi, avšak bez odkazu na akýkoľvek dôkazný prostriedok. Uznesenie o vznesení obvinenia je preto zmätočné a nepreskúmateľné...

Postup OČTK, ako aj oboch súdov rozhodujúcich vo veci z uvedených dôvodov považujem za protizákonný a protiústavný. Taktiež vyjadrujem svoju pochybnosť o procesnej relevancii doteraz získaných dôkazov, nakoľko nebolo v konaní preukázané, že by skutočne došlo k riadnemu začatiu trestného stíhania sťažovateľov v súlade so zákonom. Postup OČTK, ako aj súdov zasahuje do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, keď sú voči nemu uplatňované nejasné a nešpecifické dôkazy, u ktorých vzniká pochybnosť o zákonnosti ich získania a použitia v trestnom konaní. Sťažovateľ ani obhajca nemajú možnosť oboznámiť sa s ich zákonným podkladom...

V trestnom konaní sa OČTK, ani súdy relevantne nevysporiadali s otázkou existencie dôvodov väzby. Tak Špecializovaný trestný súd v Pezinku pracovisko Banská Bystrica, ako aj Najvyšší súd SR založili rozhodnutie o väzbe na nekonkrétnom vyjadrení hrozby predpokladanej Trestným poriadkom...

Pre vzatie obvineného do väzby sa okrem ďalších náležitostí vyžadujú nie len zistené skutočnosti podporené dôkazmi, ale najmä obava založená na konkrétnych dôvodoch. Samotná ničím nepodložená a indiferentná hrozba tak, ako bola vyjadrená v rozhodnutí Najvyššieho súdu preto nenapĺňa zákonné podmienky nariadenia väzby...

Prokurátor v návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby si dovoľil uvádzať nepravdy ohľadom mojej osoby. V prvom rade sa ohradzujem voči tvrdeniu, že by som mal užívať omamné a psychotropné látky, pretože tieto som nikdy neužíval, nemám a ani som nemal s nimi nikdy žiadne skúsenosti a preto sa ani v spise nemôže nachádzať žiadny a to ani nepriamy dôkaz o pravdivosti tvrdenia ŠP GP SR. Rovnako tak namietam a ohradzujem sa voči tvrdeniu ŠP GP SR a rovnako tak nechápem, ako môže takýto orgán uvádzať nepravdu, že by som mal byť trestne stíhaný pre rovnaký zločin, ako v tejto veci. Je síce pravdou, že kedysi som síce pôvodne bol trestne stíhaný pre rovnaký zločin ako v tomto prípade, avšak obžaloba Okresnej prokuratúry Prievidza sama tento skutok prekvalifikovala na iný trestný čin s podstatne inou právnou kvalifikáciou i trestnou sadzbou a až kým súd o obžalobe nerozhodne, platí prezumpcia neviny a s poukazom na môj výpis z registra trestov hľadá sa na mňa ako na bezúhonnú osobu!!! Postoj súdov, ako aj Špeciálnej prokuratúry preto považujem za zneužívanie ich dominantného postavenia v trestnom konaní...

Dňa 20. 02. 2010 pred súdom obhajca žiadal o umožnenie preštudovania spisu. Sudca po konzultácii s prokurátorom, sprístupnil obhajcovi na študovanie časť spisu v

trvaní jednej hodiny. Súd obhajcovi však sprístupnil len tú časť spisového materiálu, ktorá bola obhajcovi už známa z doterajšieho konania a uskutočneného vyšetrovania. Súd teda obhajcovi odmietol sprístupniť akékoľvek nové informácie relevantného charakteru, ktoré by boli obhajcom použiteľné aj v ďalšom konaní, predovšetkým v konaní a rozhodovaní o väzbe a to i napriek ust. § 69 ods. 6 Trestného poriadku, ktoré nariaďuje súdu umožniť sprístupniť nazretie obvinenému alebo jeho obhajcovi tie časti spisu, ktoré obsahujú skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré sa podľa ust. § 71 až 87 a 339 pri rozhodovaní o väzbe prihliada! Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že v doterajšom priebehu trestného konania došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní medzi obhajobou a prokuratúrou a k porušeniu práva na obhajobu v zmysle ust. § 44 ods. 1, 2 Trestného poriadku.

Postup orgánov činných v trestnom konaní, ako aj súdu považujem za neprípustný. Sťažovateľ bol v doterajšom konaní vystavený neúmernému tlaku a presile OČTK a súdu keď mu nebolo umožnené riadne a včas sa oboznámiť s podstatou a dôvodmi obvinenia, a teda nemal ani možnosť, ani dostatočný čas na prípravu svojej obhajoby. Je nepochybné, že postaviť obvineného pred súd, hoci aj v konaní o väzbe obvineného bez toho, aby sa na tento úkon mohol aj s pomocou svojho právneho zástupcu adekvátne pripraviť, zatiaľ čo OČTK a súd majú k dispozícii kompletný spisový materiál ako podklad pre vydanie rozhodnutie je nevyvážené, neoprávnené a aj nespravodlivé...

Dodržiavaniu práv obvineného na obhajobu nezodpovedá postup OČTK a súdov, ktorý vedie k zmareniu účelu, ako aj samotnej podstaty obhajoby v trestnom konaní, kedy obhajcovi nie je umožnené oboznámiť sa s obsahom spisu a dôkaznými prostriedkami využívanými OČTK proti obvineným. Postup OČTK zároveň vážnym spôsobom porušuje zásadu rovnosti zbraní účastníkov konania. Pripomínam, že právo nazerať do spisov je základným právom obvineného a jeho obhajcu, najmä v prípade, keď sa má rozhodovať o väzbe a možnosti obmedzenia tohto práva je potrebné vykladať veľmi reštriktívne.

Uznávam, že účinnosť vyšetrovania môže niekedy vyžadovať odopretie obhajobe zoznámiť sa s časťou získaných dôkazov, aby sa obvinenému zabránilo zničiť alebo ovplyvniť dôkazy alebo znemožniť riadny výkon spravodlivosti. Takéto odopretie by však vždy malo byť riadne odôvodnené a malo by sa týkať len časti. Sledovanie tohto legitímneho cieľa však nemôže spôsobiť, že utajené informácie alebo dôkazy, ktoré sú podstatné pre posúdenie zákonnosti väzby budú obvinenému resp. jeho obhajcovi úplne odopreté...

Nie je... prípustné, aby obhajca a sťažovateľ nemali a stále nemajú možnosť posúdiť, či OČTK vedú konanie v súlade s Tr. poriadkom. Poukazujem pritom najmä na nemožnosť oboznámenia sa s uznesením o začatí trestného stíhania vo veci, nakoľko nie je predovšetkým možné porovnať uznesenie o začatí trestného stíhania s uznesením o vznesení obvinenia, tak aby sa dala preskúmať totožnosť skutku.

Vzhľadom na nesprístupnenie podstatnej časti spisu tiež nie je možné overiť a zistiť, či OČTK vykonávali všetky úkony až po začatí trestného stíhania...

V prípade, ak sudca pre prípravné konanie rozhoduje o návrhu na vzatie do väzby, je výlučne v kompetencii súdu, aby na základe vlastnej úvahy rozhodol aj o odmietnutí práva obvineného nazerať do spisu a tiež o tom, ktoré časti spisu povolí preštudovať a neprináleží mu preto sa o tejto skutočnosti tohto radiť s OČTK. Rozhodovanie súdu na základe a v zmysle inštrukcií OČTK významnou mierou zasahuje do záruk spravodlivosti garantovaných práve nezávislosťou súdu a úvahou súdu...

Sťažovateľ a jeho obhajca na tieto skutočnosti upozorňoval aj Najvyšší súd v rámci podanej a odôvodnenej sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe. Pritom postup súdu znevýhodňujúci jedného z účastníkov v dôsledku rozhodnutia súdu založeného na názore OČTK je bezpochyby nesprávny a v rozpore so základnými ústavnými garanciami pôsobenia súdnej moci.

Najvyšší súd ignoroval právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces keď o sťažnosti obvineného sťažovateľa rozhodol skôr, ako mu bolo doručené rozhodnutie o väzbe, a teda skôr ako mali obvinený sťažovateľ a jeho obhajca možnosť riadne sa vyjadriť ku všetkým bodom rozhodnutia. Najvyšší súd rozhodol Uznesením dňa 08. 03. 2009. Najvyšší súd taktiež opomenul svoju povinnosť riadne preskúmať namietané porušenia práv sťažovateľov a dôkladne sa venovať predloženým dôkazom, keď v odôvodnení Uznesenia zo dňa 08. marca 2010, ktorým zamietol sťažnosti sťažovateľov len zopakoval odôvodnenie uvádzané už prvostupňovým súdom.

V odôvodnení sťažnosti proti väzbe sťažovateľ poukazoval aj na porušenie práva podľa ust. § 2 ods. 20 Trestného poriadku, resp. čl. 47 ods. 2, 3, 4 Ústavy SR, pretože ako cudzí štátny príslušník v konaní o rozhodovaní o jeho väzbe pred súdom zistil, že neovláda slovenský jazyk tak, aby rozumel odbornej terminológii, v ktorej sa viedlo konanie pred súdom, nerozumel tomuto konaniu, tak ako by mal, avšak sudca sa ho ani raz neopýtal, či

nechce do konania pribrať tlmočníka alebo prekladateľa. Pokiaľ sa v zápisnici o výsluchu obvinených zo dňa 20. 2. 2010 na strane 4 nachádza konštatovanie sudcu „obvinení: všetci sme porozumeli poučeniu“ - nemôže sa toto konštatovanie vzťahovať aj na osobu sťažovateľa a to z toho dôvodu, pretože takto by sa mohol vyjadriť iba v tom prípade, ak by porozumel otázke sudcu, „či porozumel poučeniu“, avšak už táto otázka by musela byť položená v jeho rodnom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, tak, aby jej porozumel a následne vedel na ňu odpovedať. Sťažovateľ je preto toho názoru, že sudca s poukazom na jeho štátnu príslušnosť mal venovať konkrétne jeho osobe zvláštnu pozornosť tak, aby sa uistil, že mu rozumie, že rozumie konaniu pred súdom v slovenskom jazyku a nepotrebuje tlmočníka alebo prekladateľa...

... Je síce pravda, čo uvádza Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia..., že sťažovateľ bol poučený pred výsluchom obvineného pred vyšetrovateľom a že vtedy prehlásil, že slovensky rozumie slovom i písmom a preto tlmočníka pri výsluchu nežiadal, avšak bolo to jednak z toho dôvodu, lebo sa chcel iba v krátkosti vyjadriť k obvineniu bez toho, že by odpovedal na otázky a v tom čase bol v úplne inom psychickom rozpoložení ako pri výsluchu pred súdom po tom, čo počas 3 dní pred jeho konaním zažil. Bolo preto povinnosťou sudcu venovať konkrétne osobe sťažovateľa ako cudziemu štátnemu príslušníkovi zvláštnu pozornosť tak, aby sa uistil, že mu rozumie, že rozumie konaniu a odbornej terminológii pred súdom v slovenskom jazyku a že nepotrebuje tlmočníka alebo prekladateľa a v žiadnom prípade sa súd nemal neuspokojiť s konštatovaním, že pred vyšetrovateľom sťažovateľ tlmočníka nežiadal...

Vzhľadom na nemožnosť oboznámiť sa s celým trestným spisom alebo s jeho podstatnou časťou, vyjadrujem svoje závažné pochybnosti o tom, či obvinenie bolo skutočne vznesené bez meškania a zároveň poukazujem na nedodržanie povinnosti OČTK oboznámiť sťažovateľa riadne a včas s povahou, ako aj dôvodmi vznesenia obvinenia z trestného činu v dôsledku zamedzenia možnosti sťažovateľa a jeho obhajcu oboznámiť sa s obsahom relevantných Uznesení...

V prípade sťažovateľa, a to aj v dôsledku nemožnosti oboznámiť sa so spisovým materiálom, vychádzajúc z Uznesení o dočasnom odložení vznesenia obvinenia mám za to, že obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené a návrh na vzatie do väzby bol podaný len na základe výpovede pôvodne utajeného svedka...

Výpoveď svedka... nemá ani sťažovateľ a ani obhajca doposiaľ k dispozícii a nie je im teda stále umožnené riadnym spôsobom sa pripraviť na obhajobu...

Z doterajšieho priebehu trestného konania vyplýva, že okrem výpovede utajeného svedka nedisponujú OČTK v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu potrebným súborom na seba vzájomne nadväzujúcich dôkazov, ktoré by odôvodňovali jednak trestné stíhanie vedené proti sťažovateľom, ako aj rozhodnutie o ich väzbe...

Ústava SR v čl. 41 ods. 4 a čl. 19 ods. 2 zaručuje ochranu rodičovských práv, ktoré môže obmedziť v zmysle zákona iba súd. V dňoch 10. 3., 31. 3. a 23. 4. 2010 sa mali uskutočniť v Ústave na výkon väzby I. návštevy najbližších rodinných príslušníkov - konkrétne mojej manželky a mojich 2 maloletých detí. Tieto návštevy sa z dôvodu ich nepovolania zo strany vyšetrovateľa neuskutočnili...

Som toho názoru, že je potrebné individuálne skúmať, ktorá z osôb môže návštevou zmariť kolúzny dôvod väzby a v tomto smere vyslovujem presvedčenie, že v prípade návštevy otca jeho maloletými deťmi je takýto názor alebo presvedčenie založené na nesprávnom pochopení inštitútu významu kolúznej väzby a rodičovskej výchovy...»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„postupom Prezídium Policajného Zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite Odbor Bratislava I, 1. Oddelenie vyšetrovania,... Bratislava, Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR,..., Najvyššieho súdu SR,... v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 17/2010 a 6 Tost 7/2010 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na poskytnutie dostatočného času pre prípravu svojej obhajoby podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR, práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 2, 3, 4 Ústavy SR, práva byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vznesenému proti nemu a práva mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby podľa článku 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR a článku 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 8. marca 2010 sp. zn. 6 Tost 7/2010 sa zrušuje.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

V prvom rade treba poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd skúmať a rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (vyslovenie porušenia základných práv zaručených v čl. 41 ods. 4, čl. 47 ods. 2, 3 a 4 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru), a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (UBOK PPZ v konaní vedenom pod ČVS: PPZ- 25/BOK-B1-2010, špeciálna prokuratúra v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/10, špecializovaný súd v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 17/2010 a jeho uznesenie z 20. februára 2010 a najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 7/2010 a jeho uznesenie z 8. marca 2010). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 4 ústavy kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydliia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou (čl. 41 ods. 4, čl. 47 ods. 2, 3 a 4, čl. 50 ods. 3) a práv zaručených dohovorom (čl. 6 ods. 1 a 3, čl. 8 ods. 1 a 2), ku ktorému malo dôjsť postupom UBOK PPZ, ústavný súd poznamenáva, že v zmysle ustanovení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

To znamená, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta, že vyšetrovateľ UBOK PPZ mu neumožnil nahliadnuť do relevantných častí vyšetrovacieho spisu, a teda aj do uznesenia, ktorým bolo trestné konanie začaté. Namieta taktiež, že uznesenie vyšetrovateľa UBOK PPZ o vznesení obvinenia je zmätočné a nepreskúmateľné, a napokon, že neboli umožnené návštevy blízkych osôb sťažovateľa vo väzbe.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v trestnom konaní v rozsahu ustanovenom osobitnými zákonmi.

Podľa § 17 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre prokurátor najmä vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní.

K osobitným zákonom, na ktoré sa odkazuje v § 17 ods. 1 zákona o prokuratúre, patrí predovšetkým zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Podľa § 210 Trestného poriadku obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené prietahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní. Policajt musí žiadosť prokurátorovi bez meškania predložiť. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.

Podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 230 ods. 2 Trestného poriadku pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený

a) dávať záväzné pokyny na postup podľa § 197, vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov a určovať lehoty na ich vybavenie; také pokyny sú súčasťou spisu,

b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje,

c) zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie, alebo skrátené vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci; pritom postupuje podľa tohto zákona; proti takémuto rozhodnutiu prokurátora je prípustná sťažnosť rovnako ako proti rozhodnutiu policajta,

d) vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania s pokynmi a určovať lehotu na ich doplnenie; o vrátení veci upovedomí obvineného a poškodeného,

e) zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami; pri uznesení o zastavení trestného stíhania, prerušení trestného stíhania alebo o postúpení veci to môže urobiť do 30 dní od ich doručenia; ak rozhodnutie policajta nahradil vlastným rozhodnutím inak, než na podklade sťažnosti oprávnenej osoby, proti jeho rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, rovnako ako proti rozhodnutiu policajta,

f) odňať vec policajtovi a prikázať ju inému, a to aj miestne nepríslušnému policajtovi, alebo urobiť opatrenie, aby vec bola prikázaná inému policajtovi alebo policajtom,

g) nariadiť, aby sa vo veciach uvedených v § 202 konalo vyšetrovanie.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania...

Podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku orgán, proti ktorého uzneseniu sťažnosť smeruje, môže jej sám vyhovieť, ak sa zmena pôvodného uznesenia nedotkne práv inej

strany trestného konania. Ak ide o uznesenie policajta, ktoré bolo vydané s predchádzajúcim súhlasom prokurátora alebo na jeho pokyn, môže policajt sám sťažnosti vyhovieť len s predchádzajúcim súhlasom prokurátora.

Podľa § 190 ods. 2 Trestného poriadku ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie

a) policajt prokurátorovi, ktorý vykonáva nad prípravným konaním dozor, a ak ide o sťažnosť proti uzneseniu, ku ktorému tento prokurátor dal súhlas alebo pokyn, jeho prostredníctvom nadriadenému prokurátorovi,...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol...

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že tento poskytoval sťažovateľovi účinný prostriedok nápravy, na ktorého použitie bol sťažovateľ oprávnený. Vo vzťahu k neumožneniu nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu a nepovolenia návštev sťažovateľa vo väzbe tento prostriedok nápravy predstavuje žiadosť adresovaná dozorovému prokurátorovi o preskúmanie zákonnosti postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ podľa § 210 Trestného poriadku a vo vzťahu k „zmätočnosti“ a „nepreskúmateľnosti“ uznesenia o vznesení obvinenia to bola sťažnosť podľa § 185 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Uvedené právne prostriedky umožňovali sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu

vzhľadom na právomoc prokurátora danú mu Trestným poriadkom, ak by na základe žiadosti alebo sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že označený postup vyšetrovateľa UBOK PPZ (v súvislosti s požiadavkou o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu a nepovolením návštevy vo väzbe) alebo jeho uznesenie o vznesení obvinenia boli v rozpore so zákonom.

Ústavný súd zotrváva v súlade so svojou doterajšou judikatúrou na tom, že každý sťažovateľ je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinný vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov (napr. III. ÚS 152/03, IV. ÚS 126/07).

Vyčerpanie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05, IV. ÚS 126/07).

V konečnom dôsledku sťažovateľ tieto prostriedky nápravy aj využil a o oboch (sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ako aj žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa) prokurátor špeciálnej prokuratúry konal a rozhodol.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv postupom a rozhodnutím vyšetrovateľa UBOK PPZ, Trestný poriadok zakladá právomoc príslušnej prokuratúry, čo vylučuje, aby o nej rozhodoval ústavný súd.

Keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv uplatnením právnych prostriedkov nápravy adresovaných orgánom prokuratúry podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku (a napokon tak aj urobil), ústavný súd jeho sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

2.1 Rovnaký záver platí, aj pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv postupom špeciálnej prokuratúry a jej listom z 12. apríla 2010, ktorým bola vybavená sťažnosť sťažovateľa proti postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby... vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre na účely konania podľa tohto zákona alebo osobitného zákona a na vybavenie podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie

a) generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, krajského prokurátora, vyššieho vojenského prokurátora, prokurátora krajskej prokuratúry alebo prokurátora vyššej vojenskej prokuratúry,

b) špeciálny prokurátor, ak ide o prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry,

c) príslušný krajský prokurátor, ak ide o okresného prokurátora alebo prokurátora okresnej prokuratúry,

d) vyšší vojenský prokurátor, ak ide o vojenského obvodného prokurátora alebo prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry.

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu,... či môže... vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Citované ustanovenia zákona o prokuratúre nasvedčujú tomu, že proti vybaveniu žiadosti sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ prokurátorom špeciálnej prokuratúry, t. j. proti listu č. k. VII/2 Gv 16/10-131 z 12. apríla 2010 mal sťažovateľ možnosť podať podnet na preskúmanie zákonnosti tohto vybavenia. Z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu však nevyplýva, že by tak sťažovateľ urobil. Preto aj vo vzťahu k tejto časti sťažnosti namietaného porušenia základných práv špeciálnou prokuratúrou ústavnému súdu neostávalo iné, len konštatovať, že sťažovateľ sa mohol domáhať ochrany svojich práv uplatnením právnych prostriedkov nápravy adresovaných orgánom prokuratúry podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre proti postupu špeciálnej prokuratúry a jej listu z 12. apríla 2010. Z uvedeného dôvodu je aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa neprípustná, a to vzhľadom na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

2.2 Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa uznesením špeciálnej prokuratúry zo 17. februára 2010, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa

proti uzneseniu vyšetrovateľa UBOK PPZ ČVS: PPZ-25/BOK-B1-2010 zo 16. februára 2010, ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti podaná oneskorene.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ako uviedol sťažovateľ, uznesenie špeciálnej prokuratúry bolo vydané 17. februára 2010 a hneď v ten deň nadobudlo právoplatnosť [§ 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Pri doslovnom výklade ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by preto posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu bol 17. apríl 2010. Pri výklade priaznivejšom pre sťažovateľa, ktorý by sa odvíjal od doručenia uznesenia špeciálnej prokuratúry jemu a jeho obhajcovi (26., resp. 20. február 2010), by bol posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty 26. apríl 2010. Keďže sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 27. apríla 2010, v každom prípade musí byť hodnotená ako oneskorene podaná (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. Postup a rozhodnutie špecializovaného súdu vo vzťahu k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľ namieta v súvislosti rozhodovaním a rozhodnutím o vzatí jeho osoby do väzby. Išlo o konanie vedené pod sp. zn. Tp 17/2010 a uznesenie z 20. februára 2010.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 189 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie možno napadnúť pre

- a) nesprávnosť niektorého jeho výroku,
- b) zřejmý rozpor výroku s odôvodnením, alebo
- c) porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa mohol domôcť ochrany svojich práv podaním sťažnosti proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, o ktorej bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd (v konečnom dôsledku sa tak aj stalo). Ústavný súd nemôže preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa, proti ktorému bolo možné podať sťažnosť.

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

K prípadnej náprave zásahu orgánu verejnej moci do základných práv alebo slobôd sťažovateľa nemôže vzhľadom na spomenutý princíp subsidiarity dôjsť tak, že by z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a z preskúmania ústavným súdom bolo vynechané rozhodnutie o riadnom procesnom opravnom prostriedku, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Keďže pred právomocou ústavného súdu tu existoval iný súd (najvyšší súd), ktorý bol v prvom rade povinný zabezpečiť ochranu sťažovateľovým právam, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 74/07).

4. Napokon sťažovateľ namietal porušenie jeho základných práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 7/2010 a jeho uznesením z 8. marca 2010, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa (ako aj ďalších obvinených) proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. Tp 17/2010 z 20. februára 2010 o vzatí sťažovateľa (a ďalších obvinených) do väzby.

4.1 V súvislosti s námietkou o porušení práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu pri rozhodovaní o väzbe je potrebné poznamenať, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru.

Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05). Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde at al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 - 77 etc.).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu o jeho vzatí do väzby, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahuje. Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu prvostupňového súdu a namietaným porušením označeného článku dohovoru, je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd poznamenáva, že ochrana základných práv a slobôd v súvislosti s rozhodovaním o vzatí konkrétnej osoby do väzby, t. j. s rozhodovaním o osobnej slobode fyzickej osoby (zákonnosť väzby), spadá (ratione materiae) pod ustanovenia čl. 17 ústavy a pod ustanovenia čl. 5 dohovoru, ktoré obsahujú základné hmotné a tiež procesné atribúty osobnej slobody vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (obdobne pozri III. ÚS 135/04, III. ÚS 108/06). Tieto články však sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom nenamietal, preto s prihliadnutím na viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemohol ústavný súd pristúpiť k preskúmaniu prípadného porušenia základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu (čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru) v súvislosti s konaním a rozhodnutím o jeho väzbe.

4.2 V ďalšom sťažovateľ namieta porušenie čl. 47 ods. 2 ústavy, z ktorého vyplýva právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy. Z úvodných ustanovení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení (najmä § 1 ods. 1 a § 2) vyplýva, že na poskytovanie právnej pomoci podľa čl. 47 ods. 2 ústavy sú povolani predovšetkým advokáti. Advokáti sú pri výkone advokácie oprávnení na zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajobu v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správu majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci (právne služby). Inak povedané, výkonom advokátskeho povolania a realizáciou právnych služieb sa tak napĺňa základné právo fyzických a právnických osôb na právnu pomoc zakotvené v ústave (čl. 47 ods. 2).

Z obsahu sťažnosti vyplýva a je nepochybné, že sťažovateľ v napadnutých konaniach pred všeobecnými súdmi bol zastúpený advokátom, ktorý mu bol povinný poskytnúť primeranú kvalifikovanú právnu pomoc v prebiehajúcich konaniach. Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, v danom prípade sťažovateľovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc. Túto povinnosť si špecializovaný súd a najvyšší súd zodpovedajúcim spôsobom splnili, preto medzi sťažovateľom tvrdeným porušením základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy a postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach nie je príčinná súvislosť, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navyše treba poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľ porušenie základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy viac menej namietal predovšetkým v úzkej súvislosti s porušením základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, podľa ktorého obvinený má právo, aby... sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Základné právo obvineného na obhajobu nie je *ratione materiae* súčasťou čl. 47 ods. 2 ústavy, ale čl. 50 ods. 3 ústavy, príp. čl. 6 ods. 3 dohovoru, ktorý je v pomere špeciality k ustanoveniu čl. 47 ods. 2 ústavy (*mutatis mutandis* I. ÚS 35/98). Aj z tohto dôvodu sa sťažnosť sťažovateľa v tejto časti javí ako zjavne neopodstatnená.

4.3 Pokiaľ sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti tvrdí, že všeobecné súdy porušili jeho základné právo na rovnosť účastníkov konania zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy tým, že pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa neumožnili nahliadnuť mu, resp. jeho obhajcovi do celého vyšetrovacieho spisu, a tým bol v nevýhode oproti orgánom činným v jeho trestnej veci, ktoré mali prístup ku všetkým dôkazom a rozhodnutiam obsiahnutým vo vyšetrovacom spise, ústavný súd poukazuje na to, že čl. 47 ods. 3 ústavy sa vzťahuje spravidla na súdne konanie vo veci samej. Rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním vo veci samej. Opäť je na tomto mieste potrebné pripomenúť, že princípy spravodlivého súdneho konania pri

rozhodovaní o väzbe sú súčasťou čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, ktoré však, ako už bolo konštatované, sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu nenamietal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti musel ústavný súd túto časť sťažnosti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

4.4 V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie ustanovenia čl. 47 ods. 4 ústavy, ktoré zaručuje právo na tlmočníka tomu, kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Obdobnú úpravu obsahuje Trestný poriadok v § 2 ods. 20, podľa ktorého ak obvinený, jeho zákonný zástupca, poškodený, zúčastnená osoba alebo svedok vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, má právo na tlmočníka a prekladateľa. V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné zvýrazniť zákonnú požiadavku „vyhlásenia“ o neovládaní jazyka.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa podanej ústavnému súdu nevyplýva žiaden argument svedčiaci o tom, že by sťažovateľ v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní a špecializovaným súdom „vyhlásil“, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa, že už otázka, „či porozumel poučeniu“, mala byť položená v sťažovateľovom materinskom jazyku, aby na ňu vedel odpovedať, pretože sťažovateľ v trestnom konaní mal a má obhajcu, ktorého povinnosťou bolo a je poskytnúť obvinenému (sťažovateľovi) potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone... (§ 44 ods. 1 Trestného poriadku) a zároveň je obhajca oprávnený už v prípravnom konaní robiť v mene obvineného (sťažovateľa) návrhy, podávať v jeho mene žiadosti a opravné prostriedky atď. (§ 44 ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tost 7/2010 z 8. marca 2010, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu o jeho vzatí do väzby, k tejto otázke uviedol: „Zo zápisnice o výsluchu obvineného I. K. pred vyšetrovateľom zo 17. februára 2010 (č. l. 126-132/I.) vyplýva, že na začiatku výsluchu bol riadne vyšetrovateľom poučený, pričom prehlásil, že slovensky rozumie slovom i písmom, preto tlmočníka pri výsluchu nežiada. Výsluch pred sudcom sa uskutočnil o tri dni, za prítomnosti

obhajcu obvineného, komunikácia prebiehala bez problémov, samotný obvinený ani len nenaznačil, že má problémy s vyjadrovaním, preto sudca nemal dôvod pribrať k jeho výsluchu tlmočníka. Tým však nie je ohrozené právo obvineného v priebehu ďalšieho konania brániť sa v materinskom jazyku a požadovať účasť tlmočníka.“

S citovanou časťou odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa ústavný súd v celom rozsahu stotožňuje. Je bez racionálneho základu, aby sa všeobecný súd potom, ako obvinený pred orgánom činným v trestnom konaní v tej istej trestnej veci vyhlásil, že v konaní nežiada tlmočníka alebo prekladateľa z dôvodu, že jazyku, v ktorom sa vedie konanie, rozumie slovom i písmom, znova dopytoval obvineného, či tlmočníka nežiada, a to o to viac, ak má obhajcu, ktorý sa relevantného konania pred súdom zúčastnil a nevyhlásil, že obvinený sťažovateľ slovenskému jazyku nerozumie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru a označeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

4.5 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na starostlivosť o deti a ich výchovu (čl. 41 ods. 4 ústavy) a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života (čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru) najvyšším súdom (ale aj špecializovaným súdom) v konaní o väzbe ústavný súd uvádza, že aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

Porušenie týchto práv sťažovateľ videl v nepovolení mu návštev vo väzbe svojimi blízkymi. O týchto otázkach však všeobecné súdy (ani špecializovaný ani najvyšší) nerozhodovali a ani rozhodovať nemohli. Nebolo teda v ich právomoci akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní (v tomto prípade vyšetrovateľa UBOK PPZ) vo vzťahu k povoleniu alebo nepovoleniu návštevy príbuznými sťažovateľa vo väzbe. A pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi postupom

najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného základného práva (čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru), ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

4.6 Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 7/2010 z 8. marca 2010 ústavný súd uvádza, že toto právo zaručuje všetkým oprávneným osobám jednak čas na prípravu obhajoby, možnosť pripraviť si obhajobu, ako aj to, že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu oprávnenej osobe nezaručuje dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (obdobne napr. III. ÚS 41/01, III. ÚS 256/03, I. ÚS 140/04).

Sťažovateľ porušenie práva na obhajobu spája predovšetkým s tým, že mu, resp. jeho obhajcovi nebolo umožnené pred rozhodovaním o väzbe nahliadnuť do celého vyšetrovacieho súdu, a najmä, že mu nebolo sprístupnené uznesenie o začatí trestného stíhania a takisto ani relevantné v spise obsiahnuté dôkazy. Od tejto skutočnosti sťažovateľ odvíja aj porušenie zásady kontradiktórnosti konania o väzbe a rovnosť zbraní obhajoby a špeciálnej prokuratúry, ktorá mala k dispozícii celý spisový materiál. Rovnako sťažovateľ spochybňuje zákonnosť vznesenia obvinenia, pretože dosiaľ nemal možnosť porovnať totožnosť skutku uvedeného v uznesení o začatí trestného stíhania a skutku opísaného v uznesení o vznesení obvinenia, a taktiež včasnosť jeho vydania. Sťažovateľ si taktiež nie je istý tým, či úkony vykonané pred vznesením obvinenia, ktoré mu neboli vyšetrovateľom UBOK PPZ sprístupnené, sú vykonané procesne, t. j. až po začatí trestného stíhania.

Námietkou porušenia práva sťažovateľa na obhajobu sa zaoberal aj najvyšší súd, ktorý k nej uviedol: „*Sudca pre prípravné konanie postupoval podľa § 69 ods. 6 Tr. por. a zabezpečil sprístupnenie obhajcom tie časti vyšetrovacieho spisu, ktoré boli potrebné pri rozhodovaní o väzbe. Každému z obvinených bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, teda mali vedomosť o tom, čo sa im kladie za vinu a mali možnosť pri svojom výsluchu*

vyjadriť sa ku každému bodu. Konanie pred sudcom malo všetky prvky kontradiktórnosti. Len pre úplnosť treba dodať, že obhajobou predložené rozhodnutia nevyklučujú možnosť odopretia obhajobe zoznámiť sa s časťou získaných dôkazov.“

Aj s touto časťou odôvodnenia najvyššieho súdu sa ústavný súd stotožňuje. Z obsahu sťažnosti, ako aj z ústavným súdom vyžiadaných napadnutých rozhodnutí špecializovaného súdu a najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľovi a jeho obhajcovi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, teda mal vedomosť o tom, čo sa mu kladie za vinu. Pred rozhodovaním o väzbe mu (a jeho obhajcovi) bol predložený, aj keď nie celý, vyšetrovací spis na nahliadnutie, teda bol oboznámený s tou časťou vyšetrovacieho spisu, s ktorou byť oboznámený mohol. V konaní o väzbe bol vypočutý a mal možnosť predniesť svoju obhajobu právne významným spôsobom, a to tak osobne, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemal pochybnosť o tom, že záruky uvedené v čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj záruky uvedené v čl. 6 ods. 3 písm. a), b) a c) dohovoru boli všeobecnými súdmi naplnené.

Pokiaľ ide o námietku nesprístupnenia časti vyšetrovacieho spisu podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku v prípravnom konaní, orgán činný v trestnom konaní môže právo nazerať do spisu a s ním spojené práva podľa odseku 1 zo závažných dôvodov odmietnuť, najmä ak v spise nemožno urobiť také opatrenia, ktoré by zabránili zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného stíhania. Závažnosť dôvodov, z ktorých orgán činný v trestnom konaní toto právo odmietol, na žiadosť osoby, ktorej sa odmietnutie týka, je prokurátor povinný urýchlene preskúmať. Ak právo nahliadať do spisu a s ním spojené ostatné práva uvedené v odseku 1 zo závažných dôvodov odmietol prokurátor, na žiadosť osoby, ktorej sa odmietnutie týka, je nadriadený prokurátor povinný urýchlene preskúmať dôvodnosť odmietnutia. Tieto práva nemožno odoprieť obvinenému a obhajcovi a poškodenému potom, ako boli upozornení na možnosť preštudovať spisy.

Podľa § 69 ods. 6 Trestného poriadku rovnaké práva ako orgán činný v trestnom konaní má aj sudca pre prípravné konanie, ak v čase konania v rámci svojej právomoci nakladá so spisom. Ak však sudca pre prípravné konanie v konaní o väzbe pred rozhodnutím o nej odmietne obvinenému alebo obhajcovi právo nazrieť do celého spisu, zároveň s odmietnutím tohto práva označí a umožní sprístupniť na nazretie obvinenému alebo jeho obhajcovi tie časti spisu, ktoré obsahujú skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré sa podľa § 71 až § 87 a § 339 pri rozhodovaní o väzbe prihliada.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že o tom, do ktorých častí vyšetrovacieho spisu sa odmietne obvinenému nazrieť, rozhoduje orgán činný v trestnom konaní a prípadne sudca pre prípravné konanie v čase, keď v rámci svojej právomoci nakladá so spisom. V trestnej veci sťažovateľa, teda orgán oprávnený na odmietnutie nazretia do vyšetrovacieho spisu (vyšetrovateľ UBOK PPZ a sudca špecializovaného súdu pre prípravné konanie) rozhodol v súlade s procesnoprávnym predpisom (§ 69 Trestného poriadku) o tom, že takéto nazretie do vyšetrovacieho spisu v určitom rozsahu odmietne. Ústavný súd teda nemôže v žiadnom prípade konštatovať porušenie akejkolvek zákonnej normy vzťahujúcej sa na skúmanú problematiku. Príslušné orgány verejnej moci postupovali v súlade s právnym predpisom a nedopustili sa porušenia základných práv sťažovateľa na obhajobu. Na tomto mieste ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že jeho právomoc mu nedovoľuje preskúmať a rozhodnúť o tom, ktoré časti vyšetrovacieho spisu príslušné orgány mohli či nemohli, alebo mali či nemali na nazretie sťažovateľovi a jeho obhajcovi sprístupniť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil ani možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na obhajobu zaručeného v ústave (čl. 50 ods. 3) a v dohovore (čl. 6 ods. 3) napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, keďže tento sa s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu vysporiadal ústavne súladným spôsobom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne nepodstatnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o ďalšej jeho požiadavke na zrušenie rozhodnutia najvyššieho súdu, rozhodovanie o ktorej je podmienené vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2010